

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/249/2020
Identifikačné číslo spisu: 1219204898
Dátum vydania rozhodnutia: 29.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1219204898.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní o výkon rozhodnutia vo veci maloletej D. N., nar. XX. W. XXXX, bytom u matky, zastúpenej kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, so sídlom v Bratislave, Vázovova 7/a, na návrh oprávneného Ing. Mgr. A. N., bytom v S., A. XXXX/X, zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária Ivan Syrový, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kadnárova 83, IČO: 47 232 765, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ivan Syrový, PhD., proti povinnej JUDr. X. N., bytom v S., A. XXXX/X, adresa na doručovanie: Q. XX, S., vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 11Em/4/2019, o dovolaní povinnej proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 29. apríla 2020 sp. zn. 18CoE/9/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením z 2. decembra 2019 č.k. 11Em/4/2019-49 nariadil výkon rozhodnutia - rozsudku Okresného súdu Bratislava II č.k. 61P/243/2016-326 zo 17. júla 2019 v časti zverenia maloletej D. N., nar. XX. W. XXXX do osobnej starostlivosti otca. V odôvodnení uviedol, že oprávnený, ako otec maloletej, sa návrhom domáhal nariadenia výkonu súdneho rozhodnutia, vyššie cit. rozsudku, v časti zverenia maloletej do jeho osobnej starostlivosti, nakoľko matka mu napriek vykonateľnému rozsudku stále neumožnila vykonávať osobnú starostlivosť o maloletú. Cit. rozsudok nadobudol vykonateľnosť 30. augusta 2019. Súd prvej inštancie uviedol, že podľa novej právnej úpravy vykonanej zákonom č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) sa úkony a opatrenia súdu smerujúce k dobrovoľnému splneniu povinností vo veciach výkonu rozhodnutí týkajúcich sa maloletých detí vykonávajú až po nariadení výkonu rozhodnutia. Tieto úkony a opatrenia sú mediačného a zmierovacieho charakteru, čím sa naplňa výchovná funkcia mimosporových konaní. Vzhľadom na doteraz zistené skutočnosti a vyjadrenia účastníkov súd prvej inštancie nezistil ospravedlniteľné dôvody neplnenia súdom uloženej povinnosti, preto postupujúc podľa ustanovenia § 378 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“) vydal uznesenie o nariadení výkonu rozhodnutia vo veciach maloletého dieťaťa. Na

záver dodal, že následne súd pristúpi k zákonným opatreniam smerujúcim k splneniu súdom uložennej povinnosti.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie povinnej uznesením z 29. apríla 2020 sp. zn. 18CoE/9/2020 potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP a žiadnemu z účastníkov náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Uviedol, že zo skutkového stavu, ktorý čo do dôvodnosti nariadenia výkonu rozhodnutia súd prvej inštancie zistil správne a dostatočne, vyplýva, že k dobrovoľnému plneniu exekučného titulu nedošlo. Konštatoval, že dôvody uvádzané povinnou, ktorá poukazuje na to, že zmene zverenia bráni sama maloletá, ktorá k otcovi nemá dobrý vzťah a kontakt s ním jej spôsobuje psychické aj fyzické problémy, neboli v tomto štádiu konania preukázané v takej miere, ktorá by odôvodňovala zamietnutie návrhu oprávneného. Odvolací súd zároveň uviedol, že nariadenie výkonu rozhodnutia je formálnou, zákonom stanovenou procedúrou (postupom), ktorým sa konanie len začína, bez toho, aby došlo k samotnej realizácii, teda k výkonu exekučného titulu. Priestor na zistenie, resp. vylúčenie pochybností o dôvodnosti bezprostredného výkonu exekučného titulu, t.j. či za aktuálnych okolností (momentálnych) je výkon rozhodnutia v súlade s oprávneným a pre tieto konania prvoradým záujmom maloletého dieťaťa, zákon dáva v druhom štádiu vykonávacieho konania, v ktorom súd vykonáva úkony smerujúce k samotnému výkonu rozhodnutia, prípadne k jeho odkladu, pokiaľ by bezprostredný výkon rozhodnutia mal na dieťa a jeho emočný, psychický, či osobnostný vývoj negatívny vplyv. Súd realizujúci výkon rozhodnutia nie je oprávnený preskúmať vecnú správnosť exekučného titulu, ako záväzného rozhodnutia, ktoré je už výsledkom rozsiahleho a spravidla náročného dokazovania. Vykonávajúci súd je však oprávnený skúmať a posúdiť, či okamžitý výkon tohto rozhodnutia (exekučného titulu) je za aktuálne existujúcich okolností v súlade s najlepším záujmom dieťaťa.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala povinná matka dovolanie z dôvodu, že účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník (§ 420 písm. c/ CSP), nakoľko procesný opatrovník nezastupoval maloletú v plnom rozsahu v zmysle právneho poriadku a Dohovoru o právach dieťaťa. Procesný opatrovník podľa matky poskytol nepravdivé tvrdenia, že maloletou bola porušená povinná školská dochádzka. Namieta zaujatosť sudcu súdu prvej inštancie a že nebolo rozhodnuté o jej námietke a ani jej nebola zaslaná výzva na odstránenie prípadných nedostatkov námietky, čím namieta, že rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd (§ 420 písm. e/ CSP). Napokon dovolanie podáva aj z dôvodu, že súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Odvolací súd sa podľa nej nezaoberal tým, z čoho plynú u maloletej zdravotné komplikácie z otca ani tým, kto prerušil kontakt s maloletou a od kedy. Kolízny opatrovník podľa matky ovplyvnil verdikt súdu, nepoznal ťažkú situáciu maloletej. Namieta, že súd nezohľadňuje Dohovor o právach dieťaťa. Súd prvej inštancie podľa matky nekonal v najlepšom záujme maloletej a znalec sa nevysporiadal so súdom zadanými otázkami. Súd prvej inštancie podľa nej neunesol dôkazné bremeno, že pri výchove maloletej zlyhala. Namieta, že výkon rozhodnutia je v rozpore s oprávneným záujmom maloletej a nemožno v ňom pokračovať. Na základe vyššie uvedeného navrhuje zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu, konanie o výkon rozhodnutia zastaviť a zároveň žiada o odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia.

4. Oprávnený - otec vo vyjadrení k podanému dovolaniu navrhol dovolanie odmietnuť ako neprípustné v zmysle § 420 písm. f/ CSP, nakoľko nejde o rozhodnutie vo veci samej.

5. Dovolanie bolo podané 14. augusta 2020 v konaní o výkon súdneho rozhodnutia vo veciach maloletých, ktoré je mimosporovým konaním, s účinnosťou od 1. júla 2016 upraveným samostatne v ustanoveniach § 370 až 391 zákona CMP. V zmysle § 373 CMP sa na konanie o výkone rozhodnutia použijú ustanovenia prvej časti a piateho dielu prvej hlavy druhej časti, ak nie je ustanovené inak. Keďže ustanovenia v konaní o výkon rozhodnutia vo veciach maloletých nemajú osobitnú úpravu, aj pre výkon rozhodnutia platí vzájomný vzťah medzi CMP a CSP upravený v ustanovení § 2 ods. 1 CMP, v zmysle ktorého „na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak“. Ustanovenia § 76 a § 77 CMP obsahujú niektoré ustanovenia o dovolaní, „neustanovujú inak“ a osobitne ustanovenia nemá ani štvrtá časť CMP, pokiaľ ide o prípustnosť

dovolania v konaní o výkon súdneho rozhodnutia vo veciach maloletých; prípustnosť dovolania povinnej bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení CSP, ktoré upravujú, kedy je dovolanie prípustné.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ a „dovolaací súd“) predovšetkým nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti (dovolaním) napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou dovolacieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

7. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 CSP) a naň oprávnenou osobou (§ 424 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady jeho prípustnosti, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

8. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

9. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podľa § 447 písm. c/ CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

11. Najvyšší súd opakovane zdôrazňuje záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie ú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

12. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014, 8Cdo 125/2017).

13. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), sp. zn. II. ÚS 172/03].

14. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

15. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 CSP, dovolací súd skúma prednostne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak

dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

16. Povinná - matka vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 písm. f/ CSP. V zmysle tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Už v rozhodnutí, sp. zn. 3Cdo/236/2016 (publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 19/2017) najvyšší súd uviedol, že základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP, je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Ďalej najvyšší súd v rozhodnutí, sp. zn. 5Cdo/12/2017 vysvetlil vzájomnú súvzťažnosť týchto dvoch kategórií rozhodnutí, keď uviedol, že: „Prípustnosť dovolania v zmysle § 420 Civilného sporového poriadku dopadá na dve kategórie rozhodnutí odvolacieho súdu; prvou sú rozhodnutia odvolacieho súdu vo "veci samej" a druhou sú rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým sa "konanie končí". Slovné spojenie "konanie končí" sa interpretuje v spojení s predurčujúcou premisou platnou pre prvú kategóriu rozhodnutí "vo veci samej", čím sa vymedzuje množina rozhodnutí vydaných odvolacím súdom tam, kde sa končí konanie vo veci samej." (Zo súdnej praxe č. 52/2017). V zhode s uvedeným Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci, sp. zn. I. ÚS 275/2018 skonštatoval, že ustanovenie § 420 CSP zakotvuje prípustnosť dovolania v alternatíve buď proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, t. j. proti rozhodnutiu majúcejmu hmotnoprávny charakter alebo proti rozhodnutiu, ktoré síce nemá charakter rozhodnutia o materii konania, t. j. nejde síce o rozhodnutie vo veci samej, ale ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd o danej otázke rozhodovanie končí inak, ako meritórnym (hmotnoprávnym) rozhodnutím vo veci samej. Za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, teda možno považovať rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní inak, ako jeho vecným prejednaním (t. j. rozhodnutie o odmietnutí odvolania alebo o zastavení odvolacieho konania), rozhodnutie odvolacieho súdu o zastavení konania z dôvodu späťvzatia žaloby po rozhodnutí prvostupňového súdu a pred rozhodnutím odvolacieho súdu (§ 370 CSP) a uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil prvostupňové uznesenie o otázke, ktorej vyriešenie sa týmto uznesením končí, pričom spravídla pôjde o uznesenia odvolacieho súdu, ktorými rozhodol o odvolaní proti uzneseniam podľa § 357 CSP, ktoré síce možno v dovolacom konaní preskúmať z dôvodov zmatečnosti uvedených v § 420 CSP, avšak z dôvodov zásadnej právnej významnosti sú v zmysle § 421 ods. 2 CSP z prieskumu dovolacím súdom vylúčené.

18. Rozhodnutím vo veci samej je meritórne rozhodnutie. Pojem „vec sama" znamená predmet konania tak, ako bol vymedzený v žalobe (návrhu). Rozhodnutie vo veci samej je také rozhodnutie, v ktorom sa súd zaoberá nárokom, ktorý strany (resp. účastníci konania) uplatnili. Ide o nachádzanie hmotného práva. Súdna prax sa ustálila v názore, že: „Vec sama je predmet, pre ktorý sa konanie vedie, v sporovom konaní je to nárok, o ktorom má byť v konaní vecne rozhodnuté. Rozhodovaním o veci samej nie je také rozhodnutie, ktoré zakladá stranám len procesné práva (napr. rozhodnutie o odpustení zmeškania lehoty na podanie odvolania), aj keby bolo rozhodnutie vydané v konaní začatom na návrh." (vid' napr. Najvyšší súd Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo/14/2017). Ďalší charakteristický znak pre „rozhodnutie vo veci samej" je ten, že sa ním zakladá prekážka veci rozhodnutej (§ 230 CSP), na rozdiel od rozhodnutia nemeritórneho, ktoré takéto účinky nemá. Rozdiel možno nájsť aj, pokiaľ ide o formu prijatého rozhodnutia, vo veci samej v sporovom konaní sa bezvýnimočne rozhoduje rozsudkom, výnimkou sú len niektoré mimosporové konania, kedy sa podľa CMP rozhoduje vo veci samej uznesením (porovnaj § 212 ods. 1 CSP a § 39 ods. 2 CMP). Naopak, ak súd v sporovom konaní nerozhoduje vo veci samej, rozhoduje uznesením (§ 234 ods. 1 CSP).

19. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje, alebo mení. Pokiaľ odvolací súd nemôže vo veci rozhodnúť meritórne,

pretože sú tu také prekážky, pre ktoré nemohol žalobu prejednať, konanie končí procesným rozhodnutím bez toho, aby sa vec prejedнала (viď Najvyšší súd Slovenskej republiky, sp. zn. 8Cdo/125/2017, sp. zn. 5Cdo/207/2018).

20. O konečné rozhodnutie súdu v zmysle ustanovenia § 420 CSP ide v situácii, keď odvolací súd nemôže vo veci rozhodnúť meritórne, pretože sú tu také prekážky, pre ktoré nemohol žalobu prerokovať, konanie končí procesným rozhodnutím bez toho, aby sa vec sama vecne prerokovala (pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 8Cdo/45/2017). Podmienka „konanie končí“ má svoju nadväznosť na prvú spomínanú podmienku „vo veci samej“. Z uvedeného plynie, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 CSP nemožno vzťahovať na rozhodnutia, ktoré by boli vydané v exekučnom, či vykonávacom konaní; zmyslom týchto osobitných konaní už nie je právo nachádzať, ani ho konštituovať, ako je to v základnom konaní, ktorého výsledkom je rozsudok vo veci samej, ale ide o nadväzujúce konania, ktorých konečným cieľom je zabezpečiť vykonanie súdneho rozhodnutia.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí, sp. zn. 8Cdo/204/2017 vyslovil záver, že dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu potvrdzujúcemu rozhodnutie súdu prvej inštancie o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia nie je podľa § 420 Civilného sporového poriadku prípustné, lebo ním nie je napadnuté rozhodnutie vo veci samej, ani rozhodnutie, ktorým konanie končí. V jeho odôvodnení ďalej argumentoval: „Dovolací súd zastáva názor, že rozhodnutie súdu o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia nie je rozhodnutím vo veci samej v zmysle uvedeného a nie je ani rozhodnutím, ktorým sa konanie o veci samej končí. Predmetom konania o vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia totiž nie je žiadne hmotné právo strán sporu (účastníkov konania); o tom už bolo rozhodnuté v konaní, ktorého výsledkom je práve rozhodnutie podliehajúce procedúre vyhlásenia za vykonateľné (tzv. exequatur). Zmyslom tohto osobitného konania už nie je právo nachádzať, ani ho konštituovať, ako je to v základnom konaní, ktorého výsledkom je rozsudok vo veci samej, ale ide o nadväzujúce konanie, ktorého konečným cieľom je zabezpečiť vykonanie súdneho rozhodnutia vydaného orgánom iného štátu v exekučnom konaní na území SR, in concreto overenie splnenia formálnych náležitostí daného rozhodnutia vo veci samej súdom SR a umožnenie výkonu práva z neho vyplývajúceho v exekučnom konaní na území SR.“

22. Najvyšší súd v rozhodnutí, sp. zn. 3Cdo/242/2018 vyslovil záver, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o odklade výkonu rozhodnutia nie je dovolanie podľa § 420 CSP prípustné.

23. V rozhodnutí sp. zn. 9Cdo/13/2020 najvyšší súd vyslovil, že rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvej inštancie o návrhu oprávneného na výkon rozhodnutia, svojou povahou nenapĺňa znaky rozhodnutia vo veci samej. Ide totiž o rozhodnutie vydané vo vykonávacom konaní (§ 370 a nasl. CMP), ktorému už predchádzalo rozhodnutie vo veci samej, ktoré je exekučným titulom. Nejedná sa ani o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, v dôsledku čoho proti takému rozhodnutiu nie je dovolanie podľa § 420 CSP prípustné. Senát dovolacieho súdu (7C) prejednávajúci toto dovolanie zdieľa v predmetnej právnej otázke právny názor prezentovaný vo vyššie uvedenom rozhodnutí dovolacieho súdu sp. zn. 9Cdo/13/2020 zo 17. júna 2020.

24. Najvyšší súd z vyššie uvedených dôvodov dovolanie povinnej - matky podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP odmietol ako procesne neprípustné.

25. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25.1. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.